

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și șase

Revelația divină și trezirea finală: perspective din viziunea lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-06

În capitolul zece din Daniel, Gabriel duce la îndeplinire lucrarea de a prezenta interpretarea completă a cărții lui Daniel poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă. Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă, care, în cartea Apocalipsei, este alcătuit din cei o sută patruzeci și patru de mii. Ca atare, cei o sută patruzeci și patru de mii se trezesc și recunosc că au fost risipiți, așa cum este reprezentat în Daniel, capitolul nouă. De asemenea, ei se trezesc la înțelegerea că marea probă prin care se hotărăște destinul lor veșnic este testul chipului fiarei, care are loc înainte ca ei să fie sigilați și înainte ca timpul de probă să se închidă la legea duminicală din Statele Unite. Ei jelesc dezamăgirea cu care s-au confruntat la 18 iulie 2020, iar în acea stare li se dă o viziune a lui Hristos în Sfânta Sfintelor, așa cum este reprezentat în Isaia, capitolul șase.

Acea vedenie, așa cum este relatată atât de Daniel, cât și de Isaia, le îngăduie să-și vadă starea de stricăciune înaintea Domnului slavei, iar amândoi sunt smeriți în țărână. Apoi Isaia aude întrebarea pe cine va trimite Dumnezeu la poporul Său, iar el se oferă să fie trimis, dar mai întâi este curățit.

Atunci am zis: Vai de mine! Căci sunt pierdut, fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor. Atunci a zburat către mine unul dintre serafimi, având în mână un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: Iată, acesta ți-a atins buzele; și nelegiuirea ta este îndepărtată, iar păcatul tău este ispășit. Apoi am auzit glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi? Atunci am zis: Iată-mă, trimite-mă. Isaia 6:5-8.

Isaia a fost purificat cu un cărbune luat de pe altar, iar Daniel a fost purificat prin contemplarea viziunii cauzative ca într-o oglindă, care îl face pe privitor să se transforme în chipul pe care îl contemplă. Lui Isaia i se spune să ducă mesajul unui popor care, auzind, nu aude și, văzând, nu vede.

Și El a zis: Du-te și spune acestui popor: «Auziți într-adevăr, dar nu înțelegeți; vedeți într-adevăr, dar nu pricepeți». Împietrește inima acestui popor, îngreunează-le urechile și închide-le ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați. Isaia 6:9, 10.

Isaia dorește să știe până când trebuie să aibă de-a face cu poporul care înțelege și nu percepe; de aceea adresează întrebarea: «Până când?»

Atunci am zis: Doamne, până când? Iar El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustiite fără locuitor, și casele fără om, iar țara va fi cu desăvârșire pustiită, și Domnul îi va îndepărta pe

oameni departe, și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Isaia 6:11, 12.

Statele Unite sunt țara care constituie subiectul profeției biblice în vremurile de pe urmă; ele sunt «pustiite cu desăvârșire», atunci când ruina națională este adusă prin apostazia națională a legii duminicale. Versetul patruzeci și unu din Daniel unsprezece a fost tipificat de versetul șaisprezece al aceluiași capitol. În versetul patruzeci și unu, «marea părăsire din mijlocul țării» este identificată ca fiind «mulți» care sunt răsturnați. Mesajul lui Isaia, la care a făcut referire Isus, când S-a adresat iudeilor cărtitori în timpul petrecerii Sale între oameni, arată că atunci când un fost popor al legământului este trecut cu vederea, atunci are urechi și ochi care nu înțeleg și nu percep. Mesajul lui Isaia reprezintă apelul final către adventismul laodicean, care se încheie la legea duminicală, unde adventismul laodicean este vărsat din gura Domnului.

Va intra și în țara cea minunată, iar multe țări vor cădea; însă aceștia vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Lui Isaia și lui Daniel le este încredințată responsabilitatea de a prezenta chemarea finală către Laodiceea, iar la a treia atingere din capitolul zece al cărții Daniel, el este întărit pentru această însărcinare.

Atunci a venit iarăși la mine unul cu înfățișare de om, m-a atins și m-a întărit. Și a zis: Om preaiubit, nu te teme: pace ție! Fii tare, da, fii tare. Și când mi-a vorbit, m-am întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit. Daniel 10:18, 19.

Daniel a fost întărit pentru a transmite mesajul pe care a ajuns să-l înțeleagă când Mihail a coborât în capitolul zece. Isaia a fost înștiințat că va trebui să transmită mesajul până la legea duminicală. La momentul legii duminicale, o rămășiță avea să fie constituită.

Atunci am zis: Doamne, până când? Iar El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustiite, fără locuitor, și casele fără oameni, și țara va fi cu desăvârșire pustiită, și Domnul va depărta pe oameni departe, și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Totuși, în ea va rămâne o zecime; și ea se va întoarce și va fi mistuită: ca un tei și ca un stejar, a căror substanță rămâne în ei, când își leapădă frunzele; așa sămânța sfântă va fi substanța ei. Isaia 6:11-13.

Când va fi „o mare părăsire în mijlocul țării” (la legea duminicală), se va manifesta o „zecime”, a cărei „substanță” este „sămânța sfântă”. Rădăcina cuvântului ebraic tradus prin „zecime” este „zeciuială”. Domnul va avea o „zeciuială” care s-a „întors” la legea duminicală.

Și toată zeciuiala din țară, fie din sămânța pământului, fie din rodul pomului, este a Domnului; este sfântă Domnului. Iar dacă un om va vrea să răscumpere ceva din zeciuiala sa, să adauge la ea a cincea parte. Iar în ce privește zeciuiala din cireadă sau din turmă, din tot ce trece pe sub toiag, al zecelea să fie sfânt Domnului. Leviticul 27:30-32.

„Zecimea” care este „înapoiată” este sfântă Domnului și este partea Domnului.

Căci partea Domnului este poporul Lui; Iacov este sorțul moștenirii Sale. Deuteronom 32:9.

Cei care s-au întors înainte de legea duminicală sunt aceia reprezentați de Ieremia, care au suferit întâia dezamăgire, cărora Domnul le făgăduise că, dacă se vor întoarce, vor fi gura Domnului sau

purtătorii Săi de cuvânt.

Când am găsit cuvintele Tale, le-am mâncat; iar Cuvântul Tău mi-a fost bucuria și veselia inimii mele: căci sunt chemat după Numele Tău, Doamne, Dumnezeu al oștirilor. N-am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am stat singur din pricina Măinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată, și rana mea nevindecabilă, care nu se lasă vindecată? Vei fi Tu cu totul pentru mine ca un mincinos și ca niște ape care seacă? De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, atunci te voi aduce iarăși, și vei sta înaintea Mea; iar dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea: ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Și te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; și vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Și te voi izbăvi din mâna celor răi, și te voi răscumpăra din mâna celor năpraznici. Ieremia 15:16-21.

Rămășița sau zecimea care se întoarce în mărturia lui Isaia trebuia să fie mâncată, căci lor li se încredințase solia lui Dumnezeu, iar Cuvântul Său trebuia să fie mâncat. Ei erau aceia care aveau să fie gura lui Dumnezeu și, făcând astfel, aveau să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu, care trebuia să fie mâncat de cei ce caută mântuirea. Ieremia nu a stat în „adunarea batjocoritorilor”, căci, asemenea lui Daniel, atunci când a văzut vedenia, „adunarea batjocoritorilor” a fugit. Ieremia a crezut că Dumnezeu l-a mințit, căci mâna lui Dumnezeu îngăduise prima dezamăgire din 19 aprilie 1844 în istoria millerită și din 18 iulie 2020 în ultimele zile. Făgăduința pentru Ieremia era că, dacă se va „întoarce”, iar în pasajul lui Isaia, „zecimea” „se întoarce”.

Dacă Ieremia „se întoarce”, el face parte din „zecimea” lui Isaia, care este sfântă, și este partea Domnului, a cărei „substanță” se află în ei. Cuvântul ebraic pentru „substanță” înseamnă un „stâlp”, iar a fi făcut „stâlp” este făgăduința dată Filadelfienilor.

Pe cel ce biruiește îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși afară; și voi scrie asupra lui numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeu meu; și voi scrie asupra lui numele meu cel nou. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:12, 13.

„Stâlpul”, adică „substanța” lor, reprezintă îmbinarea dintre divinitate și umanitate, căci Hristos este „stâlpul” care susține templul.

Pe când mă aflam în această stare de deznădejde, am avut un vis care a făcut o adâncă impresie asupra minții mele. Am visat că vedeam un templu, către care mulți oameni afluiuau. Numai cei care își găseau adăpost în acel templu aveau să fie mântuiți la închiderea timpului. Toți cei care rămâneau afară aveau să fie pierduți pentru totdeauna. Mulțimile de afară, care umblau fiecare pe căile lor, îi batjocoreau și îi luau în derâdere pe cei care intrau în templu și le spuneau că acest plan de ocrotire era o înșelăciune vicleană, că, de fapt, nu exista nicidecum vreun pericol de evitat. Ba chiar au pus mâna pe unii, pentru a-i împiedica să se grăbească să pătrundă înăuntrul zidurilor.

Temându-mă de ridicol, am socotit mai bine să aștept până când mulțimea se va risipi sau până când voi putea intra neobservat de ei. Dar numărul lor sporea în loc să scadă și, temându-mă să

nu fie prea târziu, am părăsit în grabă casa și mi-am croit drum prin mulțime. În neliniștea mea de a ajunge la templu, nu am luat seama la mulțimea care mă înconjură și nici nu mi-a păsat de ea. Intrând în clădire, am văzut că vastul templu era susținut de un singur stâlp imens, și de acesta era legat un miel tot sfâșiat și sângerând. Noi, cei de față, păream să știm că acest miel fusese sfâșiat și zdrobit din pricina noastră. Toți cei care intrau în templu trebuiau să vină înaintea lui și să-și mărturisească păcatele.

Chiar înaintea Mielului se aflau scaune înălțate, pe care ședea o ceată care părea foarte fericită. Lumina cerului părea să le strălucească pe chipurile lor, iar ei Îl laudau pe Dumnezeu și intonau cântări de mulțumire pline de bucurie, care semănau cu muzica îngerilor. Aceștia erau cei care veniseră înaintea Mielului, își mărturisiseră păcatele, primiseră iertare și acum se aflau în așteptare bucuroasă a unui eveniment fericit.

Chiar după ce intrasem în clădire, m-a cuprins o teamă și un simțământ de rușine la gândul că trebuie să mă smeresc înaintea acestor oameni. Dar o constrângere parcă mă împingea să merg înainte și, încet, îmi croiam drum împrejurul stâlpului, pentru a sta față în față cu mielul, când a sunat o trâmbiță, templul s-a cutremurat, strigăte de biruință s-au ridicat din mijlocul sfinților adunați, o strălucire înfricoșătoare a luminat clădirea, apoi totul s-a cufundat într-un întuneric desăvârșit. Toți oamenii fericiți dispăruseră odată cu strălucirea, iar eu am rămas, în groaza tăcută a nopții, în deplină singurătate. M-am trezit într-o agonie a cugetului și cu greu mă puteam convinge că visasem. Mi se părea că osânda mea era pecetluită, că Duhul Domnului mă părăsise, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Mărturii, volumul 1, 27.

"Substanța", care este înăuntrul zecimii care se întoarce, este "stâlpul" care susține templul. Daniel a văzut vedenia cauzală a Mielului care a fost atârnat de stâlp, iar Mielul era "stâlpul". Când Daniel a văzut acea mare vedenie, el a fost schimbat în chipul stâlpului, iar zecimea lui Isaia, de asemenea, are "substanța" (stâlpul) înăuntrul ei, iar acea substanță trebuie să fie "mâncată" de toți cei care ar intra în templu. Cei care intră în templu și mănâncă substanța sunt cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care răspund mesajului stindardului care este înălțat odată cu legea duminicală, când este o mare părăsire în țară. "Sămânța sfântă", care este substanța lui Isaia, este Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii.

A zecea parte care se întoarce va fi izbăvită din mâna celor răi, când, la legea duminicală, despărțirea dintre Filadelfia și Laodiceea este stabilită pentru veșnicie, iar mulți atunci cad. Cei care cad sunt identificați ca cei răi care nu înțeleg. Această a zecea parte va fi, de asemenea, izbăvită din mâna celui cumplit, căci nu va primi semnul fiarei.

Așa zice Domnul Dumnezeu: Voi face să înceteze și mulțimea Egiptului prin mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. El și poporul lui cu el, groaza neamurilor, vor fi aduși să pustiască țara; își vor scoate săbiile împotriva Egiptului și vor umple țara de cei uciși. Voi seca râurile și voi vinde țara în mâna celor răi; voi pustii țara și tot ce este în ea, prin mâna străinilor. Eu, Domnul, am vorbit. Isaia 30:10-12.

„Cel cumplit al neamurilor” este armata interpusă a împăratului de la miazănoapte. Steagul care este înălțat la legea duminicală este izbăvit din mâna fecioarelor nehibzuite, sau rele, și este, de asemenea, izbăvit din mâna celui cumplit al neamurilor. Problema pe care o abordăm aici este că

Isaia, și Daniel, și Ieremia, și Ezechiel, și Ioan sunt toți folosiți pentru a reprezenta învierea și înfrângerea celor o sută patruzeci și patru de mii care se întorc din dezamăgirea din 18 iulie 2020. În viziunea finală a lui Daniel, viziunea dată lângă râul Hidechel, lui Daniel i se face să înțeleagă atât viziunile interne, cât și externe ale Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, și este întărit să prezinte acea solie.

Mesajul despre interior și exterior este adus împreună cu definiția profetică a capului, sau a „fortăreței”, în versetul zece, care identifică războiul din Ucraina purtat în prezent de Putin. Acea cheie a identificării capului are o aplicație internă și externă, iar începutul aceluia război marchează perioada când ambele capete devin un subiect al profeției. Fortăreața sau capul, ca Rusia, identifică al doilea război prin procură, care conduce la al treilea război prin procură, ce marchează începutul celui de-al Treilea Război Mondial, așa cum este prefigurată de bătălia de la Panium în versetul cincisprezece.

Versetul șaisprezece este legea duminicală și, prin urmare, din 2014, când a început războiul din Ucraina, așa cum este reprezentat în versetele unsprezece și doisprezece, până la legea duminicală, lucrarea finală legată de pecetluirea poporului lui Dumnezeu este adusă la îndeplinire. Interpretarea lui Gabriel din capitolul unsprezece al cărții Daniel reprezintă solia care sfințește, sau pecetluiește, poporul lui Dumnezeu. A trece cu vederea acest fapt înseamnă a pierde totul. Profeția care este dezpecetluită, care, în cartea Apocalipsa, este numită Descoperirea lui Isus Hristos, și pe care cartea Apocalipsa o identifică drept fiind dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă, este un pasaj specific din cartea lui Daniel.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

În zilele din urmă, există un timp precis când profeția finală este desigilată, căci versetul spune: „vremea este aproape.” Tocmai această expresie, aflată în capitolul final al Apocalipsei, se găsește și în primul capitol.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan: care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și despre toate câte a văzut. Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1-3.

Două sute douăzeci și, prin urmare, douăzeci și doi sunt simboluri ale unirii Dumnezeirii cu omenirea, iar lucrarea finală a celui de-al treilea înger, care este sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, este împlinită în contextul profetic al pildei celor zece fecioare. Fecioarele înțelepte ale zilelor de pe urmă au suferit prima lor dezamăgire la 18 iulie 2020 și au fost împrăștiate ca niște oase moarte pe ulița din Apocalipsa capitolul unsprezece, până în iulie 2023, la douăzeci și doi de ani după ce procesul de sigilare a început în 2001. „Timpul era atunci aproape”, iar Domnul a ridicat atunci un „glas al celui ce strigă în pustie” care primise solia de la Gabriel, care o primise de

la Hristos, care o primise de la Tatăl.

Atunci glasul a început să trimită mesajul către biserici, iar acesta a fost transmis prin mijloace electronice, astfel încât să poată fi citit și/sau auzit, în prezent în peste șaiszeci de limbi. Porțiunea de profeție care a fost desigilată, adică acel mesaj, se află în Cartea lui Daniel.

Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea parte a profeției lui Daniel privitoare la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: „Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului.” Daniel 12:4. Faptele apostolilor, 585.

„Porțiunea profeției lui Daniel referitoare la zilele din urmă” este versetul patruzeci. Nu este pur și simplu versetul patruzeci, ci porțiunea din versetul patruzeci care este prezentată după timpul sfârșitului din 1989 și înaintea legii duminicale din versetul patruzeci și unu. Istoria versetului patruzeci, care nu este menționată în cadrul versetului însuși, este porțiunea de profeție referitoare la zilele din urmă care a fost pecetluită și care, din iulie 2023, a început să fie dezpecetluită pentru cei care aleg să vadă și să audă.

Versetul patruzeci nu consemnează nimic din istoria care urmează prăbușirii Uniunii Sovietice în 1989, până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu, dar oferă platforma profetică pe care urmează să fie așezate celelalte linii ale profeției. Cei care nu sunt dispuși să vadă și să audă că metodologia "linie după linie" este metodologia ploii târzii nu au capacitatea de a discerne istoria ascunsă a versetului patruzeci, iar aceea este istoria care constituie Apocalipsa lui Isus Hristos, pe care Gabriel a venit s-o tâlcuiască lui Ioan și lui Daniel.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

La Berea, Pavel și-a început din nou lucrarea, intrând în sinagoga iudeilor ca să propovăduiască Evanghelia lui Hristos. El spune despre ei: „Aceștia erau mai nobili decât cei din Tesalonic, întrucât au primit Cuvântul cu toată bunăvoința minții și cercetau Scripturile în fiecare zi, pentru a vedea dacă aceste lucruri sunt așa. De aceea, mulți dintre ei au crezut; de asemenea, și dintre femeile de vază, care erau grecoalice, și dintre bărbați, nu puțini.”

În prezentarea adevărului, cei care doresc cu sinceritate să fie în adevăr vor fi treziți la o cercetare stăruitoare a Scripturilor. Aceasta va produce rezultate asemănătoare celor care au însoțit ostenele apostolilor în Berea. Însă cei care predică adevărul în aceste zile întâlnesc mulți care sunt opusul bereenilor. Nu pot combate doctrina care le este prezentată, și totuși manifestă cea mai mare reticență în a cerceta dovezile oferite în favoarea ei și presupun că, chiar dacă este adevărul, contează prea puțin dacă îl acceptă sau nu ca atare. Ei consideră că vechea lor credință și obiceiurile lor le sunt îndeajuns. Însă Domnul, care și-a trimis ambasadorii cu un mesaj către lume, va ține poporul răspunzător pentru modul în care tratează cuvintele slujitorilor Săi. Dumnezeu îi va judeca pe toți după lumina care le-a fost prezentată, fie că le este limpede, fie că nu. Este datoria lor să cerceteze așa cum au făcut bereenii. Domnul spune prin profetul Osea: „Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință; fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda.”

„Mințile bereenilor nu erau îngustate de prejudecăți și erau dispuse să cerceteze și să primească adevărurile propovăduite de apostoli. Dacă oamenii vremurilor noastre ar urma exemplul

nobililor bereeni, cercetând zilnic Scripturile și comparând mesajele aduse lor cu ceea ce este consemnat acolo, ar fi mii de oameni loiali Legii lui Dumnezeu acolo unde astăzi este unul singur. Dar mulți care mărturisesc că Îl iubesc pe Dumnezeu nu au nicio dorință să treacă din eroare la adevăr și se agață de plăcutele basme ale zilelor de pe urmă. Eroarea orbește mintea și o îndepărtează de Dumnezeu; dar adevărul dă lumină minții și viață sufletului.” Schițe din viața lui Pavel, 87, 88.